

TECLA MARTORELL | Escriptora. Presenta 'Memòria de les Oblidades'

“Hi ha molt desconeixement de la postguerra i de les dones empresonades”

Martorell (Tarragona, 1960), licenciada en pedagogia, és mestra d'adults. Des de sempre ha escrit: té publicada la novel·la *Dels sols i les llunes, La petita història de la Rambla de Tarragona (I i II)*, amb Pilarín Bayés, *Contes, relats i un comiat*, i ha guanyat diversos premis literaris, entre ells el prestigiós premi de narrativa de Montblanc Fra Albert

Vidal. Demà presenta al teatre Metropol de Tarragona, *Memòria de les Oblidades*, quatre monòlegs escrits a partir de testimonis reals de dones, que van ser utilitzades per a sembrar la por entre el col·lectiu considerat contrari al règim franquista i durant molts anys ignorat, però que la memòria col·lectiva obliga a desenterrar i fer-los arribar a les actuals generacions, perquè la memòria, encara que sigui en format teatral, és l'única eina que permet fer justícia.

Què és 'Memòria de les Oblidades'?

És un espectacle format per quatre monòlegs, que interpreta la mateixa actriu, Lila Urbano i el Conrad Setó, un pianista extraordinari, l'acompanya amb música, que ha compost exclusivament per aquesta peça teatral.

Quatre monòlegs de quatre dones.

Quatre dones que van ser represaliades després

de la Guerra Civil. Són testimonis de postguerra, víctimes d'una repressió molt dura.

Va sentir la necessitat de donar-los veu.

A Tarragona, el Fòrum per la Memòria, que fa una gran feina, organitza ruttes de la repressió. Jo hi he anat i són impressionants, com el Convent de les Oblates, on hi havia hagut una pre-

só franquista, de 1939 a 1941, per dones. Vaig tenir accés als sumaríssims, sense els quals no hagués pogut documentar-me. Jo vaig agafar quatre dones que em van cridar l'atenció com a quatre casos, molt diferents entre ells: la mare, la prostituta, la portera xafardera i una comunista.

Les quatre moren.

Sí. A la presó les condicions de vida eren molt precàries. Les malalties, la tuberculosi, sobretot, feia estralls. La dona mare que té trigèmins diu “que difícil és portar la vida i què facil és què te la prenguin”.

Hi ha una dona afusellada.

Hi faig referència. Una jove de 21 anys, minyona d'un hotel... sospitosa de conspiració... Hi ha molt desconeixement del patiment, de les heroïcitats, de la misèria, de la cruïsa. Crec que tots hauríem de llegir els sumaríssims.

“L'espectacle conté quatre monòlegs, de quatre dones, interpretats per Lila Urbano i musicats per Conrad Setó”